Republika Hrvatska
Općinski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Larisi Smiljan Pervan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Daria Ogrizovića, čiji OIB glasi 05904488451, iz Raba, Palit 497C, zastupanog po punomoćnicima Ljiljani Penavić, odvjetnici u Rijeci, te Dinu Španjolu Varenini, odvjetniku u Rabu, protiv tuženice Privredne banke Zagreb d.d., čiji OIB glasi 02535697732, sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Leko i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon glavne i javne rasprave, održane i zaključene 22. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženice, 30. listopada 2026., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke odredba sadržana u t. 7.2 Ugovora o kreditu, koji je 8. ožujka 2006., pod brojem 9011067015, sklopljen između tužitelja Daria Ogrizovića, kao korisnika kredita, te tuženice Privredne banke Zagreb d.d., kao kreditora, potvrđen 9. ožujka 2006., pod brojem OU-78/06 pred javnom bilježnicom Erminom Radić iz Raba, kojom je tužitelj Dario Ogrizović, kao korisnik kredita, obvezan na otplatu kredita u iznosu od 19.781,71 CHF i kamate iz t. 4. Ugovora u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženice Privredne banke Zagreb d.d., važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici te kojom je određeno da, u slučaju promjene kamatne stope iz t. 4. Ugovora o kreditu, tužitelj Dario Ogrizović pristaje da tuženica Privredna banka Zagreb d.d. povisi ili snizi iznos anuiteta te da ih se obvezuje plaćati tako izmijenjene, kao i da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom anuitetu.

II. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke odredba sadržana u t. 4. Ugovora o kreditu, koji je 8. ožujka 2006., pod brojem 9011067015, sklopljen između tužitelja Daria Ogrizovića, kao korisnika kredita, te tuženice Privredne banke Zagreb d.d., kao kreditora, potvrđen 9. ožujka 2006., pod brojem OU-78/06 pred javnom bilježnicom Erminom Radić iz Raba, kojom je određeno da se tužitelj Dario Ogrizović obvezuje tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. na kredit plaćati kamatu po

godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana i koja na dan sklapanja ugovora iznosi 5,50% godišnje, s tim da se kamata obračunava u CHF mjesečno dekurzivnom proporcionalnom metodom.

III. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke odredba sadržana u t. 5. Ugovora o kreditu, koji je 8. ožujka 2006., pod brojem 9011067015, sklopljen između tužitelja Daria Ogrizovića, kao korisnika kredita, te tuženice Privredne banke Zagreb d.d., kao kreditora, potvrđen 9. ožujka 2006., pod brojem OU-78/06 pred javnom bilježnicom Erminom Radić iz Raba, kojom je određeno da se interkalarna kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tečajne liste tuženice Privredne banke Zagreb d.d., važeće na dan plaćanja.

IV. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke odredba sadržana u t. 6. Ugovora o kreditu, koji je 8. ožujka 2006., pod brojem 9011067015, sklopljen između tužitelja Daria Ogrizovića, kao korisnika kredita, te tuženice Privredne banke Zagreb d.d., kao kreditora, potvrđen 9. ožujka 2006., pod brojem OU-78/06 pred javnom bilježnicom Erminom Radić iz Raba, kojom je određeno da se zatezna kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja.

V. Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da, po osnovi preplaćenog tečaja, tužitelju Dariu Ogrizoviću isplati iznos od 2.571,59 eura (slovima: dvije tisuće petsto sedamdeset jedan euro i pedeset devet centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 31. listopada 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine teku po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za

razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do 30. lipnja 2026. godine po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 4,71 eura od 31. listopada 2008. do isplate
- na iznos od 10,96 eura od 30. studenog 2008. do isplate
- na iznos od 24,74 eura od 05. siječnja 2009. do isplate
- na iznos od 24,60 eura od 31. siječnja 2009. do isplate
- na iznos od 25,39 eura od 28. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 22,98 eura od 01. travnja 2009. do isplate
- na iznos od 20,83 eura od 14. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 19,04 eura od 13. lipnja 2009. do isplate
- na iznos od 27,90 eura od 29. srpnja 2009. do isplate
- na iznos od 21,33 eura od 31. kolovoza 2009. do isplate
- na iznos od 9,86 eura od 16. rujna 2009. do isplate
- na iznos od 22,11 eura od 26. listopada 2009. do isplate
- na iznos od 22,78 eura od 16. studenog 2009. do isplate
- na iznos od 13,08 eura od 15. prosinca 2009. do isplate
- na iznos od 25,85 eura od 16. siječnja 2010. do isplate
- na iznos od 20,05 eura od 16. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 19,61 euro od 16. ožujka 2010. do isplate
- na iznos od 22,95 eura od 16. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 30,15 eura od 26. svibnja 2010. do isplate
- na iznos od 27,72 eura od 16. lipnja 2010. do isplate
- na iznos od 24,84 eura od 15. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 45,71 euro od 16. kolovoza 2010. do isplate
- na iznos od 47,02 eura od 16. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 40,27 eura od 16. listopada 2010. do isplate
- na iznos od 45,83 eura od 15. studenog 2010. do isplate
- na iznos od 53,62 eura od 16. prosinca 2010. do isplate
- na iznos od 55,74 eura od 14. siječnja 2011. do isplate
- na iznos od 51,59 eura od 16. veljače 2011. do isplate
- na iznos od 53,54 eura od 16. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 54,51 eura od 30. travnja 2011. do isplate
- na iznos od 52,52 eura od 31. svibnja 2011. do isplate
- na iznos od 101,16 eura od 15. lipnja 2011. do isplate
- na iznos od 49,87 eura od 15. srpnja 2011. do isplate

- na iznos od 83,90 eura od 17. kolovoza 2011. do isplate
- na iznos od 73,30 eura od 15. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 68,90 eura od 17. listopada 2011. do isplate
- na iznos od 66,32 eura od 15. studenog 2011. do isplate
- na iznos od 63,31 euro od 15. prosinca 2011. do isplate
- na iznos od 74,46 eura od 13. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 76,31 euro od 31. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 74,62 eura od 02. travnja 2012. do isplate
- na iznos od 76,03 eura od 30. travnja 2012. do isplate
- na iznos od 76,77 eura od 31. svibnja 2012. do isplate
- na iznos od 74,85 eura od 30. lipnja 2012. do isplate
- na iznos od 75,47 eura od 31. srpnja 2012. do isplate
- na iznos od 74,51 euro od 31. kolovoza 2012. do isplate
- na iznos od 72,03 eura od 01. listopada 2012. do isplate
- na iznos od 74,71 euro od 31. listopada 2012. do isplate
- na iznos od 74,01 euro od 14. prosinca 2012. do isplate
- na iznos od 75,66 eura od 01. siječnja 2013. do isplate
- na iznos od 72,17 eura od 07. veljače 2013. do isplate
- na iznos od 74,94 eura od 28. veljače 2013. do isplate te
- na iznos od 75,65 eura od 02. travnja 2013. do isplate,

u roku od 15 dana.

VI. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke odredba sadržana u t. 12.3. Ugovora o kreditu, koji je 8. ožujka 2006., pod brojem 9011067015, sklopljen između tužitelja Daria Ogrizovića, kao korisnika kredita, te tuženice Privredne banke Zagreb d.d., kao kreditora, potvrđen 9. ožujka 2006., pod brojem OU-78/06 pred javnom bilježnicom Erminom Radić iz Raba, kojom je određeno da se, prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita, korisnik kredita obvezuje platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1% od iznosa kredita i naknadu za osiguranje u visini 2,10% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja.

VII. Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da, po osnovi naknade za obradu kredita i naknade za osiguranje kredita, tužitelju Dariu Ogrizoviću isplati iznos od 696,32 eura (slovima: šesto devedeset šest eura i trideset dva centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 08. ožujka 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine teku po kamatnoj stopi od 15% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po

kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do 30. lipnja 2026. godine po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

VIII. U preostalom dijelu, iznad iznosa iz t. VII., a do zatraženog iznosa od 696,32 CHF, s pripadajućim kamatama, tužbeni zahtjev se odbija.

IX. Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da tužitelju Dariu Ogrizoviću naknadi troškove postupka, u iznosu od 1.865,45 eura (slovima: tisuću osamsto šezdeset pet eura i četrdeset pet centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 30. listopada 2026. godine do isplate teku po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

X. U preostalom dijelu, koji se odnosi na troškove sudskih pristojbi za tužbu i za presudu, zahtjev tužitelja Daria Ogrizovića za naknadu troškova postupka odbija se.

XI. Odbija se zahtjev tuženice Privredne banke Zagreb d.d. za naknadu troškova postupka, u zatraženom iznosu od 2.600,00 eura, s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je u podnesku, koji je tužitelj Dario Ogrizović dostavio sudu 05. lipnja 2026., tužba preinačena u dijelu isplate koja je vezana uz ništetnost ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli.

II. Utvrđuje se da je do preinake iz t. I. ovog rješenja došlo nakon što je na (prvom) pripremnom ročištu, održanom 22. prosinca 2022., zaključen prethodni postupak, ali prije zaključenja glavne rasprave, i to bez krivnje tužitelja Daria Ogrizovića koji tužbu nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka pa je, stoga, takva preinaka tužbe moguća.

III. Dopušta se preinaka tužbe, opisana u t. I. i II. izreke rješenja jer sud smatra da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

IV. Utvrđuje se da tuženica Privredna banka Zagreb d.d. nije pristala na djelomično povlačenje tužbe u odnosu na isplatu po osnovi ništetnih odredaba o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja (smanjenjem tužbenog zahtjeva s iznosa od 696,32 CHF na iznos od 696,32 eura, s pripadajućim kamatama).

V. Nalaže se tužitelju Dariu Ogrizoviću da, za pristup na glavnu raspravu, održanu 22. rujna 2026., stalnom sudskom vještaku Darku Haniku isplati nagradu u iznosu od 58,39 eura (slovima: pedeset osam eura i trideset devet centa), i to u roku od 8 dana, na žiro račun imenovanog vještaka, otvoren kod Erste & Steiermärkische Bank d.d. pod brojem HR 3924020063100421578, pozivom na broj 00 46-9-2026.

Obrazloženje

1. U tužbi, podnesenoj ovome sudu 6. listopada 2021., navodi se da je 9. ožujka 2006. tužitelj Dario Ogrizović (u daljnjem tekstu: tužitelj) s tuženicom čiji je naziv Privredna banka Zagreb d.d. (u daljnjem tekstu: tuženica) sklopio Ugovor o kreditu, na temelju kojega mu je tuženica stavila na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 19.781,71 CHF, s tim da su tim pravnim poslom ugovorene promjenjiva kamatna stopa, valutna klauzula te naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za premiju osiguranja. Tvrdi se da su odredbe navedenog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu kredita i za premiju osiguranja ništetne te se tužbenim zahtjevom traži da se to utvrdi i da se tuženici naloži da tužitelju vrati one iznose koje je od njega primila na temelju ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli i o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva te za premiju osiguranja. Prvotno istaknutim kondemnatornim dijelom tužbenog zahtjeva traži se isplata iznosa od 696,32 CHF po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli te isplata istog iznosa po osnovi ništetnih odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i za premiju osiguranja, s pripadajućim kamatama i s troškovima postupka.

2. Na pripremnom ročištu, koje je održano 22. prosinca 2022., tužitelj je objasnio da isplatu iznosa od 696,32 CHF traži isključivo u odnosu na ništetnost ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli (list 69. sudskog spisa).

3. Tijekom postupka, u podnesku koji je tužitelj dostavio sudu 05. lipnja 2026. tužba je preinačena u dijelu isplate po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli. U tom je dijelu, naime, tužbeni zahtjev povećan; s iznosa od 696,32 CHF na iznos od 2.571,59 eura (s kamatama).

4. Isto tako, u istom je podnesku tužitelj smanjio tužbeni zahtjev u dijelu isplate po osnovi ništetnih odredaba o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja; s iznosa od 696,32 CHF na iznos od 696,32 eura. Pritom je važno napisati da, uz primjenu tečaja po kojemu 1 CHF iznosi 1,0828 eura, iznos od 696,32 CHF odgovara protuvrijednosti od 753,98 eura. Zato sud prvog stupnja dodatno zaključuje da je u tom dijelu tužbeni zahtjev smanjen.

5. Tuženica je ustvrdila da smanjenje tužbenog zahtjeva predstavlja djelomično povlačenje tužbe i tome se usprotivila. To je učinila u sadržaju podneska koji je sudu dostavila 30. lipnja 2026. (s lista 123. sudskog spisa).

6. U prilici u kojoj se tuženik protivi djelomičnom povlačenju tužbe, sud nije u mogućnosti donijeti odluku o djelomičnom povlačenju tužbe, već je, naprotiv, o sadržaju tužbenog zahtjeva dužan odlučiti meritorno. Ovaj je sud prvog stupnja u okolnostima konkretnog slučaja to i učinio, donoseći o tome odluke iz t. VIII. izreke presude te iz t. IV. dispozitiva rješenja.

7. Što se, pak, tiče preinake tužbe u dijelu isplate po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, za pojasniti je da se takvoj procesnoj dispoziciji aktivno legitimirane strane u sporu tuženica usprotivila, i to u sadržaju podneska koji je sudu dostavila 30. lipnja 2026. (s lista 123. sudskog spisa).

8. U odnosu na takvo držanje tuženice pred sudom za naglasiti je sljedeće.

9. Prije svega, kada je tužbeni zahtjev povećan, u smislu utanačenja iz odredbe čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; u daljnjem tekstu: ZPP), radi se o preinaci tužbe.

10. S druge strane, kao što je tuženica ispravno primijetila, smanjenje tužbenog zahtjeva, zaista, predstavlja djelomično povlačenje tužbe (povlačenje tužbe, a ne „povlačenje tužbenog zahtjeva“ jer se tužbeni zahtjev može povećati ili smanjiti po odredbama čl. 191. st. 1. i 3. ZPP-a, dok se povući može tužba, i to djelomično ili potpuno).

11. Nadalje, važno je istaknuti da je do opisane preinake tužbe došlo nakon što je na (prvom) pripremnom ročištu, koje je održano 22. prosinca 2022., zaključen prethodni postupak, ali da je ujedno preinaka tužbe uslijedila prije zaključenja glavne rasprave.

12. Budući da se, po odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a, tužba redovno može preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a tek iznimno nakon zaključenja

prethodnog postupka, ali do zaključenja glavne rasprave, i to samo uz uvjete iz odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a, sud je ispitao postoje li u odnosu na preinaku tužbe iz podneska tužitelja od 05. lipnja 2026. uvjeti iz potonje procesne odredbe.

13. Odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a predviđeno je da se nakon zaključenja prethodnog postupka tužba može preinačiti samo ako ju, bez svoje krivnje, tužitelj nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

14. Kada je sudu dostavio podnesak od 05. lipnja 2026., u kojem je preinačio tužbu u dijelu isplate po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, tada je tužitelj naveo da to čini u skladu s nalazom stalnog sudskog vještaka financijske struke Darka Hanika (napisao je, cit. „/…/ sukladno navedenom vještačkom nalazu tužitelj precizira tužbeni zahtjev /…/“).

15. U situaciji u kojoj postoji takvo postupanje tužitelja, dakle konačno postavljanje tužbenog zahtjeva u skladu s nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka financijske struke, radi se o tome da je tužitelj preinačio tužbu bez svoje krivnje nakon zaključenja prethodnog postupka, a prije zaključenja glavne rasprave. Time su, pak, u potpunosti održani uvjeti iz odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a, uz koje se tužba iznimno može preinačiti i nakon zaključenja prethodnog postupka.

16. Zato je preinaka tužbe iz podneska koji je tužitelj dostavio sudu 05. lipnja 2026. moguća po odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a.

17. O tome je odlučeno kao u t. II. izreke rješenja, s tim da je sud prethodno kroz t. I. dispozitiva rješenja deklarirao da je u podnesku tužitelja od 05. lipnja 2026. tužba preinačena.

18. Iako nije krucijalno, nije nevažno spomenuti da je prilikom donošenja odluke iz t. II. izreke rješenja sud prvog stupnja slijedio nomotehniku iz odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a („/…/ tužitelj može preinačiti tužbu /…/“).

19. Nakon što je utvrdio da je u podnesku tužitelja od 05. lipnja 2026. tužba preinačena u dijelu isplate po osnovi ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli i nakon što je zaključio da je takva preinaka tužbe moguća pozivom na odredbu čl. 190. st. 2. ZPP-a, sud je prešao na ispitivanje vezano uz dopuštenost preinake tužbe.

20. Naime, držanje tuženice koja je u podnesku od 30. lipnja 2026. izrazila izostanak pristanka spram dispozicije iz podneska tužitelja od 05. lipnja 2026. sud je protumačio kao njezino protivljenje preinaci tužbe.

21. No, ujedno je sud zaključio da je preinaka tužbe svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama pa ju je, na temelju regulacije iz odredbe čl. 190. st. 3. ZPP-a, dopustio. O tome je donio odluku iz t. III. izreke rješenja.

22. Dakle, sumarno, u podnesku tužitelja od 05. lipnja 2026. tužba je preinačena u dijelu isplate po osnovi ništetnih ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli,

takva je preinaka tužbe u tom stadiju parnice bila moguća po odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a i sud ju je dopustio uz primjenu pravila iz odredbe čl. 190. st. 3. ZPP-a.

23. U odgovoru na tužbu u cijelosti je osporen tužbeni zahtjev, kako u pogledu osnovanosti, tako i u svezi visine zatraženog novčanog iznosa, uz isticanje prigovora zastare, uz upiranje na to da su odredbe konkretnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu kredita i za premiju osiguranja isključene od ispitivanja (ne) poštenosti budući da su odraz zakonske regulacije, kao i zato jer su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Također, ukazano je na to da tužitelju niti ne pripada pravo na zaštitu koju traži u ovoj parnici, i to zato jer je Ugovor o kreditu koji je s tuženom bankom sklopio 9. ožujka 2006. u cijelosti prestao isplatom kredita.

24. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu.

25. Također, proveden je dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu stranke, kao i dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Haniku.

26. Unatoč tome što je tuženica predlagala i provođenje dokaza saslušanjem u svojstvu svjedokinje osobne bankarice Brankice Belamarić, od ovog je dokaza personalne naravi izrijekom odustala u podnesku koji je dostavila sudu 05. siječnja 2023. (s lista 74. sudskog spisa).

27. Uz izvedene dokaze i onaj od čijeg je provođenja tuženica odustala, niti jedna od stranaka nije predlagala provođenje daljnjih dokaza do onog stadija parnice do kojega je to bila u mogućnosti učiniti na temelju načela iz odredaba čl. 292. st. 1. i 2. ZPP-a, u svezi s regulacijom iz odredbe čl. 292. st. 7. ZPP-a, s tim da je potrebno ponoviti da je u predmetnom sporu prethodni postupak zaključen na (prvom) pripremnom ročištu koje je održano 22. prosinca 2022., o čemu je sud donio odgovarajuće procesno rješenje (list 69./2. sudskog spisa).

28. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, ovaj sud smatra osnovanim u pretežitom dijelu konačno postavljeni tužbeni zahtjev, iz podneska tužitelja od 05. lipnja 2026.

29. Među strankama nije sporno da su 9. ožujka 2006. godine sklopile Ugovor o kreditu, na temelju kojega je tuženica tužitelju stavila na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 19.781,71 CHF, koji joj se tužitelj obvezao vratiti otplatom kroz 84 mjesečna anuiteta. Također, nije sporno da su u Ugovoru o kreditu od 9. ožujka 2006. godine ugovorene promjenjiva kamatna stopa, valutna klauzula, naknada za obradu kredita i naknada za premiju osiguranja. Nadalje, nije sporno da je tijekom vremena trajanja otplate kredita došlo do promjene tečaja za CHF niti da je tuženica tužitelju naplatila naknadu za obradu kredita i naknadu za premiju osiguranja.

30. Međutim, sporne su sljedeće okolnosti:

- jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja

- pripada li tužitelju pravo na isplatu onih iznosa koji su posljedica promjene tečaja valute i ugovorene naknade za obradu kredita i za premiju osiguranja te

- je li u odnosu na (novčano) potraživanje tužitelja u konkretnom slučaju nastupila zastara.

31. Po mišljenju suda prvog stupnja, opisana sporna pitanja isključivo su pravne naravi, ali se prilikom njihova razrješenja sud rukovodio činjenicama utvrđenima provedenim dokaznim postupkom, smatrajući da dokazi materijalno-pravne prirode (isprave) i dokazi personalnog karaktera (stranački iskaz tužitelja te nalaz i mišljenje vještaka financijske struke) predstavljaju valjanu podlogu za presuđivanje.

32. Naime, isprave podnesene sudu tijekom predmetne parnice u međusobnom su skladu pa djeluju uvjerljivo, iskaz tužitelja životan je, logičan i dosljedan, dok su nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Darka Hanika izrađeni savjesno i u skladu s pravilima znanosti i vještine te, kao takvi, ne ostavljaju mjesta nejasnoćama, nepotpunosti niti proturječnosti kako sami sa sobom, tako niti s izviđenim okolnostima u predmetu.

33. Iz povijesnog dijela tužbe, kao i iz svih očitovanja tužitelja iz cjelokupnog postupka, jasno je i nedvosmisleno razvidno da on ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja kredita smatra ništetnima te da po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i po osnovi ništetnih odredaba o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja traži isplatu (iz tužbe, kao i iz očitovanja tužitelja iz postupka, a posebno s pripremnog ročišta od 22. prosinca 2022., jasno je i nedvosmisleno da po osnovi ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi tužitelj traži samo utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba, a ne i pravo na isplatu).

34. Prije svega, valja ukazati na to da pravni odnos tužitelja i tuženice treba sagledati u okviru odredaba Zakona o zaštiti potrošača od 10. lipnja 2003. godine (Narodne novine broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP).

35. Pravni odnos stranaka konkretnog spora nastao je u momentu sklapanja Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, pa to, posljedično, znači da taj pravni odnos tangiraju pravila ZZP-a. To je u skladu s pravilom o vremenskom važenju zakona (locus regit actum).

36. Također, treba navesti da se odredbe Zakona o obveznim odnosima od 17. ožujka 2005. godine (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO) na pravni odnos tužitelja i tuženice primjenjuju pozivom na odredbu čl. 1163. st. 1. ZOO-a.

37. Do sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu došlo je, naime, nakon no što je, u skladu s regulacijom iz odredbe čl. 1165. ZOO-a, taj propis stupio na snagu, što znači da, pozivom na pravilo iz odredbe čl. 1163. st. 1. ZOO-a, na pravni odnos stranaka konkretne parnice treba primijeniti ZOO.

38. Budući da je u svakom pojedinom slučaju aktivno legitimirana strana u sporu dužna dokazati svoj status potrošača, sud je najprije razmotrio ovo pitanje.

39. Tužitelj je u ovom predmetu takvo svoje svojstvo bezrezervno dokazao.

40. Iz sadržaja odredbe čl. 2.1. Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine (s lista 9. sudskog spisa) uočljivo je da je tužitelju kredit odobren za kupnju vozila pa je zato jasno da se radi o ugovoru koji je sklopljen u svrhe koje nisu namijenjene zanimanju tužitelja niti njegovoj poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, a time i da, u kontekstu pravila iz odredbe čl. 3. st. 1. ZZP-a, tužitelja treba smatrati potrošačem.

41. Osim toga, iz stranačkog iskaza tužitelja (list 75. do 76. sudskog spisa) proizlazi da je osobno vozilo koje je kupio sredstvima predmetnog kredita koristio isključivo za privatne potrebe.

42. Bilo kakvu oprečnu okolnost, dakle činjenicu da je tužitelj Ugovor o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, možebitno, sklopio u svrhe namijenjene njegovom zanimanju, njegovoj poslovnoj aktivnosti ili njegovoj poduzetničkoj djelatnosti (čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a), tuženica nije dokazala niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti pa, stoga, status potrošača na strani tužitelja ovaj prvostupanjski sud nalazi dokazanim.

43. Nakon što je utvrdio da je tužitelj potrošač, sud je razmotrio ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja.

44. Odredbama čl. 81. st. 1. i 4. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

45. Uzimajući u obzir da tuženica niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, kojima su predviđene promjenjiva kamatna stopa, valutna klauzula, naknada za obradu kredita i naknada za premiju osiguranja, pojedinačno pregovaralo, unatoč tome što je, u skladu s načelom stranačke istine, proklamiranim u odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te u odredbi čl. 81. st. 4. ZZP-a, upravo za tuženicu bio pridržan teret dokaza u tom pravcu, zaključak je suda prvog stupnja da su odredbe Ugovora o

kreditu od 9. ožujka 2006. godine o valutnoj klauzuli, o promjenjivoj kamatnoj stopi, o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja ništetne.

46. Iz čitavog sadržaja Ugovora od 9. ožujka 2006. godine uopće nije uočljivo koji bi to, zapravo, bio razlog uslijed kojega bi moglo doći do promjene ugovorene kamatne stope i/ili do promjene tečaja za CHF, a posebno nije vidljivo da bi se takve promjene temeljile na valjanom razlogu, predviđenom ugovorom, kako to zahtijeva odredba čl. 82. st. 1. podstavak 11. ZZP-a, što znači da su odredbe imenovanog pravnog posla ostavljale na procjenu isključivo tuženici da jednostrano mijenja odredbe o visini kamatne stope (kroz donošenje internih akata na koje tužitelj nije mogao utjecati ni na koji način, a kamo li, pak, o njima pregovarati), odnosno o tečaju za CHF.

47. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu za pojasniti je još i da sama okolnost koja se odnosi na to je tuženica u Ugovor o kreditu od 9. ožujka 2006. godine uvrstila odredbu o vlastitom pravu na izmjenu kamatne stope, dakle o pravu da, bez pregovora i dogovora s tužiteljem, te čak i bez sklapanja bilo kakvog dodatka (aneksa) Ugovora od 9. ožujka 2006. godine, izmijeni kamatnu stopu, ovome se sudu doima nepoštenim, jer takvo postupanje tuženice, zasigurno, samo po sebi uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

48. Razlozi za promjenu kamatne stope morali su (i trebali) biti jasno i nedvosmisleno sadržani u samom tekstu Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine kako bi transparentno i bezuvjetno bili poznati tužitelju u samom trenutku sklapanja tog Ugovora.

49. Tek u takvom slučaju, dakle da su razlozi za izmjenu visine kamatne stope tijekom perioda trajanja Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006., koji je obuhvaćao 7-godišnje razdoblje (jer je odredbom čl. 7.1. Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine otplata kredita ugovorena kroz 84 mjeseci, dakle kroz 7 godina), bili razgovijetno naznačeni u tom Ugovoru, da ih je kao takve tužitelj mogao pročitati i da su mu oni mogli biti suvislo objašnjeni po ovlaštenom službeniku tuženice, tek tada bi tužitelj došao u poziciju da se informirano uputi u obveze koje za njega proizlaze iz sadržaja pravnog posla koji sklapa s tuženicom.

50. U svakom slučaju suprotnom od potonje prikazanog, a takav je postojao i u odnosu na konkretan pravni posao, koji je nastao između parničnih stranaka, tužitelj je doveden u neravnopravnu poziciju, dok je tuženica time za sebe pribavila svojevrsni monopolistički položaj na tržištu, u odnosu prema tužitelju.

51. Odredbom čl. 3. ZOO-a predviđeno je da su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok iz odredbe čl. 4. ZOO-a slijedi da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

52. Stajalište je ovoga suda da ugovaranje uvjeta u kojima promjena kamatne stope ovisi o odlukama tuženice, koje ona donosi autonomno i jednostrano, bez bilo kakvog upliva bilo kojeg potrošača, pa tako i tužitelja, kao stranke konkretnog

Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, ne odgovara načelima obveznog prava koja slijede iz citiranih odredaba ZOO-a.

53. Naprotiv, iskorištavanjem svoje pozicije „jače“ stranke ugovornice, koja je u Ugovoru o kreditu od 9. ožujka 2006. za sebe prispodobila mogućnost izmjene kamatnih stopa rukovodeći se svojim vlastitim općim aktima (čl. 4. Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine), na koje tužitelj nije mogao utjecati ni na koji način, što znači da s njima i s razlozima kojima se tuženica rukovodila prilikom njihova donošenja tužitelj nije mogao biti čak niti upoznat, tuženica je postupila potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što, ponavlja se, u sadržaj Ugovora od 9. ožujka 2006. tuženica nije unijela podatak o tome kakav je to valjani i unaprijed predviđeni razlog zbog kojega bi mogla jednostrano mijenjati ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopila s tužiteljem.

54. Zbog svega navedenog, sud prvog stupnja smatra da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz čl. 4. Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine ništetna, i to zato jer predstavlja nepoštenu odredbu po prethodno spomenutim pravilima iz odredaba ZZP-a.

55. Zato je odlučeno kao u t. II. izreke presude.

56. U odnosu, pak, na valutnu klauzulu, sadržanu u odredbama čl. 7.2., čl. 5. i čl. 6. Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. (tužitelj u sadržaju tužbenog zahtjeva članke citiranog Ugovora naziva točkama, no to za zaključak suda o ništetnosti nije bitno, s tim da je u izreci presude sud slijedio terminologiju kojom se poslužio tužitelj), nužno je pojasniti da je u postupku koji se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio pod poslovnim brojem P-1401/2012, a na koji se tijekom ovog spora pozvao i tužitelj te koji je bio pokrenut tužbom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača od strane tužitelja Potrošača-Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača ("Udruga Potrošač") protiv osam najvećih hrvatskih banaka, među kojima i protiv tuženice u ovom sporu, na temelju odredaba članaka 502.a do 502.h ZPP-a, navedeni tužitelj tražio zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14 i 110/15) i to u dva pravca; prvo u pravcu nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima te drugo u pravcu nepoštenosti odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranim odlukama banaka, s tim da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja je 13. lipnja 2014. donesena pod brojem Pž-7129/13 potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1402/2012 u dijelu koji se ticao promjenjive kamatne stope, a preinačena u dijelu koji se ticao valutne klauzule te je taj dio tužbenog zahtjeva odbijen, a kada je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučivao o reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donio je revizijsku odluku Revt-249/14-2 kojom je reviziju stranaka odbio, nakon čega je uslijedio postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske koji je odlukom brojeva U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. djelomično usvojio ustavnu tužbu te je ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broja Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a kojom

je preinačenjem prvostupanjske presude odbijen zahtjev upravljen utvrđenju da su banke (dakle, i tuženica u ovoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak u kojemu je, iznova odlučujući o reviziji, Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se ticao zahtjeva za utvrđenje da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača ugovaranjem valutne klauzule uz koju je vezana glavnica CHF-a.

57. Također, bitno je naglasiti da je nakon toga Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio novu presudu, poslovnog broja Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je odbio žalbu tuženih banaka te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., pri čemu je utvrđeno da su sve tužene banke (uključujući, dakle, i tuženicu u konkretnoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu - ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu.

58. Sud prvog stupnja ispitao je može li se tužitelj s uspjehom pozivati na pravna utvrđenja iz odluka donesenih u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spomenutoj parnici.

59. U svezi toga, za istaknuti je da je odredbom čl. 502.c ZPP-a predviđeno da su se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu fizičke osobe ovlaštene pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a (u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava).

60. Tužitelj se pozvao na odluke donesene u parnici koja se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodila pod poslovnim brojem P-1401/2012 pa je sud svoju odluku u ovom predmetu utemeljio ne samo na vlastitom pravnom promišljanju, već i na svemu onome što je utvrđeno odlukama iz tog spora.

61. No, čak i da u parnici radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba i radi isplate po osnovi pravila o restituciji sud nije vezan za utvrđenja iz parnice koja se vodila u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, to još uvijek ne bi značilo da sud nije dužan cijeniti utvrđenja do kojih je došao sud u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava te da se stranka na odluku iz takvog spora ne bi mogla pozivati (uostalom, jednako kao i na bilo koju drugu odluku bilo kojeg drugog suda za koju smatra da konvenira njezinim probicima u postupku).

62. Pritom ovaj prvostupanjski sud drži da je zbog promjene tečaja švicarskog franka, u smislu njegove aprecijacije (porasta vrijednosti novca), došlo do povećanja

mjesečnih iznosa anuiteta jer je po Ugovoru o kreditu koji je tužitelj sklopio s tuženicom plaćanje bilo vezano za valutu CHF, i to, k tome, prema srednjem tečaju tuženice, kao kreditora, pa kada je u utuženom razdoblju znatno porastao tečaj CHF, a time i protuvrijednost anuiteta u kunama, tada se, po motrištu ovog suda prvog stupnja, radi ne samo o povredi kolektivnih interesa, već i o povredi interesa potrošača koji je korisnik konkretnog kredita. Ovo tim više jer tuženica, za koju je u tom pravcu bio pridržan teret dokaza (čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te čl. 81. st. 4. ZZP-a), nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, u dijelu u kojemu je tim odredbama predviđena valutna klauzula, pojedinačno pregovaralo.

63. Ponavlja se da je odredbama čl. 81. st. 1. i 4. ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

64. Tuženica u postupku ničim nije dokazala da se o ugovornim odredbama o naknadi za obradu kredita i o naknadi za prijevremenu otplatu kredita pojedinačno pregovaralo, što znači da niti u odnosu na te ugovorne odredbe nije postupila u skladu s obvezom iz odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a, a time i da su i te ugovorne odredbe ništetne u smislu regulacije iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a. Ovo tim više jer iz stranačkog iskaza tužitelja slijedi da je predmetni Ugovor o kreditu sastavljen u tuženoj banci i da on ni na koji način nije sudjelovao u bilo čemu vezanom uz sastavljanje tog pravnog posla.

65. Zato je i u tom dijelu sud smatrao da je tužbeni zahtjev pravno utemeljen. O tome je donio odluke iz t. I., III. i IV. izreke presude.

66. Dakle, sumarno, sud drži da su nepoštene odredbe Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006., kojima su ugovorene promjenjiva kamatna stopa, valutna klauzula, naknada za obradu kredita i naknada za premiju osiguranja, a kako je odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a za nepoštenu ugovornu odredbu kao posljedica predviđena ništavost, tako su navedene odredba ništave i, po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, tužitelju pripada pravo na isplatu u onom dijelu u kojemu je on u ovoj parnici postavio kondemnatorni zahtjev (glede restitucije vezane uz ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i glede restitucije vezane uz ništetnost ugovornih odredaba o naknadi za obradu kredita i za premiju osiguranja).

67. Tuženica se tijekom čitavog spora pozivala na prestanak prava tužitelja da od nje zahtijeva ispunjenje obveze (na zastaru), no ovaj sud prvog stupnja takvo njezino motrište ne može prihvatiti iz više razloga.

68. U prethodnom dijelu obrazloženja ove presude već je navedeno da je predmetom odlučivanja u konkretnom sporu bio zahtjev tužitelja radi utvrđenja

ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, a, uz to, i zahtjev radi isplate onih iznosa koje je tužitelj tuženici više platio upravo zbog posljedica takve ništetnosti, i to u dijelu koji se tiče valutne klauzule i naknade za obradu kredita te naknade za premiju osiguranja.

69. Kada se krene od toga da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, kako to izrijekom slijedi iz odredbe čl. 328. ZOO-a, tada je jedini mogući i pravno prihvatljiv zaključak onaj prema kojemu se ne gasi niti pravo koje za stranku sudionicu ništetnog pravnog posla proizlazi iz posljedica ništetnosti, a koje je proklamirano u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

70. Cijeneći, naime, da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a), a da je pravo na restituciju posljedica ništetnosti (čl. 323. st. 1. ZOO-a), po čvrstom i nepokolebljivom pravnom razmišljanju ovog suda prvog stupnja, to znači da se ne gasi niti pravo na pozivanje na posljedice ništetnosti po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, a time i da je isticanje prigovora zastare, zapravo, iluzorno i materijalnopravno neodrživo u parnici u kojoj, uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti pojedinih dijelova pravnog posla, aktivno legitimirana strana ističe i zahtjev za isplatu koji temelji na posljedicama te i takve ništetnosti.

71. Zbog toga sud prvog stupnja nalazi da kod traženja isplate po pravilima o restituciji (vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetnog pravnog posla ili njegova dijela) ne može niti biti govora o bilo kakvom nastupanju zastare, ali niti općenito o zastari kao institutu koji bi na bilo koji razuman i opravdan način bilo moguće dovesti u vezu s ništetnošću.

72. Ako se ne gasi pravo na isticanje ništetnosti (čl. 328. ZOO-a) i ako je restitucija posljedica ništetnosti (čl. 323. st. 1. ZOO-a), onda je, na osnovi ove dvije premise iz logičkog silogizma, jedini ispravan zaključak (conclusio) onaj prema kojemu kod odlučivanja o ništetnosti i o restituciji nema mjesta niti primjeni instituta zastare.

73. Stoga je prigovor zastare, koji je tuženica istaknula još u odgovoru na tužbu, ocijenjen pravno neprihvatljivim.

74. Uostalom, čak i kada bi se kod odlučivanja o prigovoru zastare prihvatilo recentno stajalište sudske prakse, zastupljeno u pravnom shvaćanju s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održane 30. siječnja 2020. godine (prema zapisniku s te sjednice, poslovnog broja Su-IV-47/2020-2, objavljenom na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske), prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, niti tada ne bi moglo biti govora o nastupanju zastare u konkretnom sporu.

75. Ništetnost pojedinih odredaba Ugovora o kreditu, koji je 9. ožujka 2006. sklopljen između tužitelja i tuženice, utvrđuje se tek ovom odlukom pa, uz primjenu navedenog pravnog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, to znači da bi zastara počela teći tek u trenutku u kojem odluka o

prihvaćanju zahtjeva tužitelja za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. stekne svojstvo pravomoćnosti. Kako tome nije tako (jer se o zahtjevu tužitelja, upravljenom na ništetnost odredaba Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. o valutnoj klauzuli te o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja donosi tek prvostupanjska presuda, koja će svojstvo pravomoćnosti steći ili u žalbenom postupku, donošenjem drugostupanjske odluke, ili protekom roka za žalbu unutar kojega niti jedna od stranaka spora ne bude iskoristila mogućnost podnošenja pravnog lijeka), tako se, i uz prihvaćanje opisanog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prigovor zastare, istaknut po tuženici u odgovoru na tužbu, ukazuje pravno neutemeljenim.

76. U prethodnom dijelu obrazloženja konkretne presude već je pisano, a sada to treba i ponoviti, da se odluka o obvezi tuženice da tužitelju isplati novčane iznose koji su mu dosuđeni ovom presudom temelji na odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

77. U slučaju ništetnosti ugovora ili neke ugovorne odredbe svaka je strana, naime, dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

78. Kako je, pak, na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. o valutnoj klauzuli, o naknadi za obradu kredita i o premiji osiguranja, tuženica od tužitelja primila isplatu, tako je, u vidu posljedica ništetnosti, za tuženicu predviđena obveza da tužitelju vrati sve one iznose koje je od njega primila po osnovi ništetnih ugovornih odredaba, i to s kamatama od dana kada joj je tužitelj te isplate obavio, odnosno upravo na način na koji je tužitelj to i zahtijevao u ovom sporu.

79. U prethodnom dijelu obrazloženja ove odluke već je pisano o smanjenju tužbenog zahtjeva, o preinaci tužbe i o odlukama koje je sud o tome donio, a na ovom mjestu treba ukazati na to da rezultati provedenog dokaznog postupka, prije svega onog koji se očituje u financijskom vještačenju, ukazuju na utemeljenost konačno postavljenog tužbenog zahtjeva.

80. Zato je o visini tužbenog zahtjeva u dijelu isplate po osnovi ništetnosti odredaba o valutnoj klauzuli donesena odluka iz t. V. izreke presude.

81. Visinu tužbenog zahtjeva po osnovi ništetnih odredaba o naknadi za obradu kredita i o premiji osiguranja tuženica niti nije posebno osporila, no tužitelj je ovu okolnost u sporu dokazao ispravom koju je sudu predočio već prilikom podnošenja tužbe (s lista 316. sudskog spisa) i iz koje proizlazi da je naknada za obradu kredita tužitelju naplaćena u iznosu od 197,82 CHF, a naknada po osnovi premije osiguranja u iznosu od 498,50 CHF.

82. Budući da je po toj osnovi tužitelj na teret tuženice zahtijevao isplatu iznosa koji je manji od onog koji mu pripada (jer je tražio isplatu iznosa od 696,32 eura, a iznos od 696,32 CHF je veći od toga), i u tom je dijelu tužbeni zahtjev usvojen i odlučeno je kao u t. VII. dispozitiva presude.

83. O razlozima donošenja odluke iz t. VIII. izreke presude sud je prethodno već dao svoje objašnjenje.

84. Da tužitelju pravo na kamate, glede njihova tijeka, pripada baš onako kako je to i zahtijevao tužbenim zahtjevom, slijedi i iz vladajuće sudske prakse (VS, Rev-999/92, od 07. srpnja 1993. godine), nastale u primjeni odredbe obveznog prava kojom je regulirana posljedica ništavosti.

85. U svezi stope zakonskih zateznih kamata na iznose dosuđene u t. V. i VII. izreke presude, za naglasiti je da su do 31. prosinca 2007. godine na snazi bili Zakon o zateznim kamatama (Narodne novine broj 28/96 i 58/04 – Vjerodostojno tumačenje članka 3. stavka 1. Zakona o zateznim kamatama) i Uredba o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 72/02 i 153/04), prema kojima je godišnja kamatna stopa iznosila 15% godišnje (od 01. srpnja 2002. godine do 31. prosinca 2007. godine), dok je 01. siječnja 2008. godine na snagu stupila odredba čl. 29. ZOO-a, koja stopu zakonskih zateznih kamata čini ovisnom o eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke (HNB), tj. konkretno o uvećanju eskontne stope HNB za pet postotnih poena kada se radi o odnosima izvan trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava.

86. Stoga je sud respektirao ove okolnosti, s tim da je odluku o visini kamatne stope donio kako na temelju izvorne odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, tako i prema izmjenama iste odredbe iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 17. srpnja 2015. godine (iz Narodnih novina broj 78/15), odnosno iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 03. listopada 2022. godine (iz Narodnih novina broj 114/22; u daljnjem tekstu: ZID ZOO/22) te iz Uredbe o izmjeni ZOO-a od 30. prosinca 2022. godine (iz Narodnih novina broj 156/22; u daljnjem tekstu: Uredba ZOO/22).

87. U sadržaj t. V. i VII. izreke presude sintagma iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, prema ZID ZOO-u/22 i prema Uredbi ZOO/22, unijeta je zbog moguće promjene stope kamata nakon 01. siječnja 2027., i to kako na više, tako i na niže, a sve radi olakšavanja eventualnog ovršnog postupka u povodu ove presude.

88. U čl. 48. st. 1., 2. i 6. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 57/22 i 88/22 – Ispravak; u daljnjem tekstu: Zakon) te u čl. II. st. 4. Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 85/22) predviđeno je da se u razdoblju od 05. rujna 2022. godine u 00:00 sati do 31. prosinca 2023. godine u 24:00 sati u sudskim odlukama dvojno iskazuje iznos novčane obveze, i to uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro te u skladu s pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz čl. 14. citiranog Zakona.

89. Iz odredaba navedenih propisa za zaključiti je da za period nakon 01. siječnja 2024. godine više ne postoji obveza suda da u svojim odlukama dvojno iskazuje novčane obveze pa kako se konkretna odluka donosi 30. listopada 2026., tako su u toj odluci iznosi novčanih obveza izraženi u onoj valuti koja je aktualna u Republici Hrvatskoj, dakle u eurima.

90. Izuzetak se odnosi na iznose koji se tiču naknade za obradu kredita i naknade za premiju osiguranja. Za te je iznose iz dokaza u spisu (list 316. sudskog spisa) vidljivo da su tužitelju naplaćeni u CHF pa je upravo u toj valuti tužitelju pripada pravo na tražbinu prema tuženici.

91. Tužitelj je takvu isplatu, međutim, tražio u eurima (u visini od ukupno 696,32 eura), a kako je iznos od 696,32 eura manji od iznosa od 696,32 CHF, tako je, uz primjenu pravila iz odredbe čl. 2. st. 1. ZPP-a, o toj tražbini tužitelja odlučeno kao u t. VII. izreke presude.

92. U odnosu na pitanje vezano uz tzv. negativne razlike, na koje se u podnesku koji je sudu dostavio 05. lipnja 2026. pozivao tužitelj, tvrdeći da ih potražuje tuženica, potrebno je apostrofirati da tijekom konkretnog spora tuženica niti u jednom njegovom stadiju u odnosu na „negativne razlike“ nije postavila nikakav zahtjev, točnije niti je podnijela protutužbu (čl. 189. ZPP-a), niti je istaknula procesno-pravni prigovor radi prebijanja (čl. 288.a st. 6. i čl. 333. st. 3. ZPP-a) niti je istaknula materijalno-pravni prigovor prijeboja (čl. 196. ZOO-a). Zato ne postoji zahtjev u okviru kojega bi sud bio u mogućnosti odlučivati o tzv. negativnim razlikama. Stoga o tome nije niti donesena odluka jer bi to bilo protivno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a.

93. Unatoč tome što se to ne tiče neposredno predmeta konkretne parnice, sud prvog stupnja ne može ne primijetiti da su se u tijeku spora stranke pozivale na dispozicije protivne stranke koje u spisima predmeta jednostavno ne postoje, i to niti u „fizičkom“ predmetu niti u aplikaciji eSpis koja postoji za predmet P-1644/2021. Tako se, primjerice, u podnesku od 08. studenog 2022. tuženica pozivala na podneske tužitelja od 12. veljače 2022. i od 09. lipnja 2022., upirući, k tome, na to da je u tim podnescima tužitelj preinačio tužbu. Podnesci tužitelja od 12. veljače 2022. i od 09. lipnja 2022. ne postoje u spisima predmeta. Zato sud o navodnim preinakama tužbe iz tih podnesaka nije niti bio u mogućnosti donijeti odluke.

94. Osim toga, u podnesku od 05. lipnja 2026. tužitelj se pozivao na tražbinu tuženice koja se tiče tzv. negativnih razlika iako takvu tražbinu tuženica u konkretnom sporu nikada nije zahtijevala (niti kroz odgovarajuće zahtjeve, koje je sud prethodno decidirano opisao, niti kroz činjenične navode).

95. Sve upravo iznijeto prvostupanjski sud zato nije mogao razmatrati u predmetnom sporu jer niti postoje podnesci niti postoje tražbine na koje su se stranke pozivale.

96. Ipak, budući da je pitanje vezano uz tzv. negativne razlike pred njega stavio tužitelj (navodi tužitelja iz njegova podneska od 05. lipnja 2023., s lista 113. sudskog spisa), sud će iznijeti svoje motrište o tome kako bi činjenično stanje bilo potpuno utvrđeno, a materijalno pravo ispravno primijenjeno.

97. Čak i da je tuženica kojim slučajem postavila odgovarajući zahtjev vezan uz tzv. negativne razlike (u pogledu razlika u tečaju koji je bio niži od početno ugovorenog), potrebno je ukazati na to da sud nalazi da tuženici ne bi pripadalo pravo na isplatu po toj osnovi.

98. Potrošački sporovi, a takav predstavlja i ova parnica, nisu predviđeni radi zaštite interesa onih osoba koje nemaju svojstvo potrošača, pa tako niti radi zaštite bilo kojih i bilo kakvih interesa banaka. Upravo suprotno, takvi sporovi imaju za svoju svrhu i cilj zaštititi interese onih osoba koje se, po odredbi čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a,

smatraju potrošačima (a ne interese onih osoba koje potpadaju pod pojam trgovaca koji određuje čl. 3. st. 1. t. 2. ZZP-a).

99. Tuženica je, kako je to u ovom sporu nepobitno utvrđeno (o toj okolnosti iskazuje tužitelj u stranačkom iskazu), samostalno sastavila konkretan Ugovor o kreditu, u njega je unijela odredbe o valutnoj klauzuli, a promjenu valute vezala je uz svoj srednji tečaj pa bi sada, priznavanjem njoj tzv. negativnih razlika u ovoj parnici, sud donio po tužitelja nepravičnu presudu, a to onda nikako ne bi bilo u duhu europskog prava, na kojemu počiva i pravni sustav u Republici Hrvatskoj.

100. Da odluke sudova moraju biti pravične striktno slijedi iz čl. 6.1. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine, Međunarodni ugovori, broj 18/97,6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10 i 13/17).

101. Zbog svega navedenog, čak i da je tuženica po osnovi tzv. negativnih razlika u ovoj parnici istaknula odgovarajući zahtjev, sud takvo njezino zalaganje ne bi uvažio.

102. Iako je tuženica tvrdila da se uvažavanjem onoga što tužitelj traži u ovom sporu, zapravo, mijenja i sam sadržaj ugovornog odnosa koji je nastao sklapanjem Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006. godine, u takvom svom razmišljanju tuženica nije u pravu.

103. Svođenjem parametara na one koji su postojali u trenutku kada je između tužitelja i tuženice nastao pravni odnos, dakle na period sklapanja Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006., postupa se u skladu s regulacijom iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a budući da su jedine odredbe o kojima se pojedinačno pregovaralo bile one kojima je tečaj za CHF bio kao onaj koji je bio odgovarajući srednjem tečaju tuženice na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2006.

104. Stoga niti sudu nije preostalo drugo do li obveze procjenjivati upravo rukovodeći se takvim ugovornim proklamacijama jer su jedino one bile poznate i tužitelju i tuženici pa, kao takve, predstavljaju konstantu u odnosu na koju je i moguće utvrditi bitne okolnosti za one zaključke koje je sud izveo u ovom sporu.

105. Sve ostalo što se naknadno zbilo, a što je i dovelo do povrede prava tužitelja, kao potrošača, nije bilo u skladu niti s pravilom iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a niti s načelima obveznog prava iz čl. 3. i čl. 4. ZOO-a.

106. Kada je neki ugovor protivan prisilnim propisima, tada je on ništetan po odredbi čl. 322. st. 1. ZOO-a (u cijelosti ili djelomično).

107. Odredbe čl. 3. i čl. 4. ZOO-a predstavljaju odredbe prisilnog propisa – ZOO-a pa to znači da, osim što su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, o naknadi za obradu kredita i o naknadi za premiju osiguranja ništetne po pravilima iz ZZP-a, te odredbe predstavljaju ništetne odredbe i po odredbi čl. 322. st. 1. ZOO-a.

108. Zato je u dijelu kojim se tužitelj zalagao za ništetnost spomenutih ugovornih odredaba tužbeni zahtjev tim prije prihvaćen.

109. Odluka o naknadi troškova postupka iz točke IX. dispozitiva presude temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a.

110. Troškovi tužitelja sastoje se od nagrade odvjetniku za sastavljanje tužbe, u iznosu od 200,00 eura, sukladno Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (iz Narodnih novina broj 138/23; u daljnjem tekstu: Tarifa/23), te za sastavljanje četiri podneska, od 19. listopada 2022., od 01. prosinca 2022., od 05. lipnja 2026. i od 18. srpnja 2026., koji su bili obrazloženi pa nagrada za svaki od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 1. Tarife/23.

111. Tužitelju je dosuđena i nagrada za zastupanje na tri ročišta, od 22. prosinca 2022., od 27. veljače 2023. i od 22. rujna 2026., na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi pa nagrada za svako od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 9. st. 1. Tarife/23.

112. Uz sve nabrojane troškove, tužitelju je dosuđen trošak financijskog vještačenja, u iznosu od 265,45 eura.

113. Nužno je navesti da se Tarifa/23 primjenjuje pozivom na njezin Tbr. 52. st. 3. jer sud o troškovima postupka odluku donosi u trenutku objave predmetnih presude i rješenja, točnije 30. listopada 2026., a to je, pak, nakon što je, u smislu dijela XIX. st. 1. Tarife/23, ta Tarifa stupila na snagu.

114. U pogledu troškova postupka tužitelj je zatražio zakonske zatezne kamate (u sadržaju konačno postavljenog tužbenog zahtjeva), s tim da ovaj sud prvog stupnja smatra da mu takvo pravo pripada, i to počevši od dana donošenja prvostupanjske presude jer je to u skladu s odredbom čl. 31. st. 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2881/2014 i dr. od 01. lipnja 2016. godine, 73/17, 131/20 i 114/22), kao i s čl. 151. st. 3. ZPP-a, koji je noveliran kroz čl. 27. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a od 11. srpnja 2022. godine (iz Narodnih novina broj 80/22).

115. Stoga je glede tijeka kamata za iznos troškova postupka odlučeno kao u t. IX. dispozitiva presude.

116. Tužitelj je zahtijevao i troškove sudskih pristojbi (bez navođenja visine takvih troškova), no kako je, prema čl. 13. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 51/23), 20. svibnja 2023. godine na snagu stupila izmijenjena odredba čl. 11. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18), prema kojoj su potrošači kao tužitelji u postupcima pokrenutima na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođeni obveze plaćanja sudskih pristojbi, tako niti za tužitelja ne postoji obveza plaćanja sudskih pristojbi u ovom sporu, a time mu ne pripada niti pravo ovaj trošak tražiti na teret protivne strane u sporu (tuženice).

117. Zato je donesena odluka iz t. X. izreke presude.

118. Budući da je tuženica u pretežitom dijelu izgubila ovu parnicu, zaključivanjem o suprotnom pravilu iz odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a (*argumentum a contrario*), ne pripada joj niti pravo na nadoknadu troškova postupka na teret tužitelja, zbog čega je odlučeno kao u t. XI. dispozitiva presude.

119. Rješenjem koje je sud prvog stupnja donio 10. travnja 2026. određeno je izvođenje dokaza financijskim vještačenjem. Istim rješenjem za vještaka je određen stalni sudski vještak financijske struke Darko Hanik.

120. Pisane nalaz i mišljenje imenovani vještak dostavio je sudu 16. svibnja 2026., dok je svoje mišljenje obrazložio na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 22. rujna 2026. Pritom je vještak odmah zatražio i troškove po osnovi pristupa na navedenu glavnu raspravu, dostavljajući u tom pravcu račun 46/IX/2026 od 22. rujna 2026. (s lista 134. sudskog spisa).

121. Mišljenje je suda prvog stupnja da vještaku po osnovi troškova pristupa na ročište za glavnu raspravu, pozivom na pravila iz Cbr. 2. t. 1., odnosno iz Cbr. 1. t. 1. Cjenika stalnih sudskih vještaka (u daljnjem tekstu: Cjenik), koji je, u kontekstu odredbe čl. 24. st. 1. Pravilnika o stalnim sudskim vještacima (Narodne novine broj 38/14, 123/15, 29/16 i 61/2019; u daljnjem tekstu: Pravilnik), sastavni dio toga Pravilnika, pripada pravo na isplatu zatraženog iznosa.

122. U Cbr. 1. t. 1. Cjenika propisano je, naime, da za korištenje vlastitog vozila vještaku pripada 2,00 kn po prijeđenom km pa kako je udaljenost od Dramlja do Rijeke notorno 35 km, tako to znači da je za dolazak na ročište od 22. rujna 2026. i za povratak iz mjesta sjedišta Općinskog suda u Rijeci do mjesta prebivališta vještaka (u Dramlju) vještak prevalio ukupno 70 km i da mu, posljedično, po osnovi putnih troškova pripada pravo na isplatu iznosa od 140,00 kn/18,58 eura.

123. U situaciji u kojoj vještak pristupa na glavnu raspravu izvan sjedišta vještaka do 50 km u jednom smjeru, a takva je i situacija u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir prethodno navedenu udaljenost između sjedišta Općinskog suda u Rijeci (u Rijeci) i sjedišta vještaka Darka Hanika (u Dramlju), po Cbr. 2. t. 2. Cjenika vještaku pripada nagrada od 150 bodova, što, uz primjenu odredbe čl. 24. st. 2. Pravilnika, prema kojoj je vrijednost boda 2,00 kune bruto bez PDV-a, iznosi 300,00 kn/39,82 eura.

124. No, kako je vještak Darko Hanik po osnovi putnih troškova zatražio iznos koji je neznatno manji od iznosa koji mu ukupno pripada po osnovi troškova dolaska na spomenuto ročište, točnije iznos od 58,39 eura, uz pravilo iz odredbe čl. 2. st. 1. ZPP-a, po osnovi troškova dolaska na ročište od 22. rujna 2026. dosuđen mu je iznos koji je sam zahtijevao, dakle iznos od 58,39 eura.

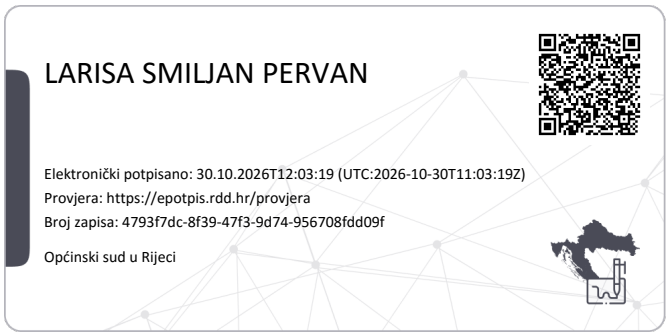
125. Vještačenje je provedeno na temelju dokaznog prijedloga tužitelja, a budući da predujam za pristup vještaka Darka Hanika ročištu za glavnu raspravu od 22. rujna 2026. nije bio položen, u skladu s odredbom čl. 153. st. 4. ZPP-a valjalo je tužitelju naložiti da trošak pristupa imenovanog vještaka spomenutom ročištu za

glavnu raspravu isplati (direktno) vještaku, i to u roku od 8 dana, na žiro račun vještaka, u pogledu kojega je vještak tijekom spora sudu predočio podatke.

126. Slijedom iznijetoga odlučeno je kao u t. V. dispozitiva rješenja.

U Rijeci 30. listopada 2026. S u t k i nj a

Larisa Smiljan Pervan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude i rješenja, donesenih u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave prijepisa presude i rješenja (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

Žalba se podnosi sudu koji je izrekao prvostupanjsku presudu i rješenje, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku (čl. 357. ZPP-a).

Pravovremeno podnesena žalba sprečava da presuda i rješenje postanu pravomoćni u dijelu koji se pobijaju žalbom (čl. 348. st. 2. ZPP-a).

O žalbi protiv presude i rješenja odlučuje drugostupanjski sud (čl. 348. st. 3. ZPP- a).

Protiv odluke iz t. IX. izreke presude posebna žalba nije dopuštena, a ovrha se može tražiti prije pravomoćnosti (čl. 156. st. 3. ZPP-a).

Žalba protiv odluke iz t. V. izreke rješenja ne odgađa ovrhu (čl. 153. st. 4. ZPP-a).

Poslovni broj P-1644/2021-30

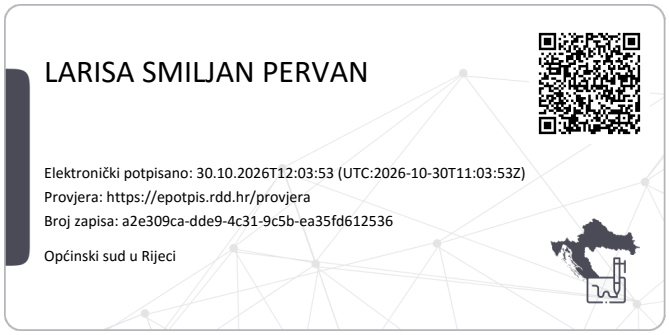
RJ.
- presuda i rješenje nepravomoćni
- vidi upisnik “P”
- kal. do pravomoćnosti

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženice
- vještaku Darku Haniku (zbog odluke iz t. V. izreke rješenja, o troškovima pristupa ročištu za glavnu raspravu koje je održano 22. rujna 2026.)

pri čemu navedenim punomoćnicima na način određen u zapisniku o objavi presude i rješenja, a imenovanom vještaku e-komunikacijom, imajući u vidu da je Odlukom ministra pravosuđa od 20. travnja 2020. godine, koja je na službenoj Internet stranici Ministarstva pravosuđa objavljena 21. travnja 2020. godine, utvrđeno da su ispunjeni uvjeti za e-komunikaciju na svim općinskim sudovima (...), a da su se time, u smislu pravila iz odredbe čl. 118. st. 1. ZID ZPP-a (Narodne novine broj 70/19), ostvarili uvjeti za obveznu e-komunikaciju općinskih sudova sa sudskim vještacima

PRISTOJBE:
- za naplatu pristojbe nadležan je ovlašteni službenik u sudu, određen godišnjim rasporedom poslova, u skladu s odredbom čl. 28. st. 6. Zakona o sudskim pristojbama od 27. prosinca 2018. godine (Narodne novine broj 118/18 i 51/23)

U Rijeci 30. listopada 2026. S u t k i nj a

Broj zapisa: **9-3088f-70b82**

Kontrolni broj: **02b8c-a2441-208e4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.